

Palstateksti Palstateksti

Inhimillisuus

Tämäkertainen tekstini käsittelee inhimillisyyden ja jumalisuuden yhteyttä. Haluan tutkia aihetta, koska näen ihmisten, jotka eivät tunne Jumalaa, muodostavan Jumalasta hyvin inhimillisen näköisiä ajatusmalleja omien olettamustensa perusteella, ikään kuin voisimme itse kukin päättää millainen Jumala on.

– Usein ihminen luulee ymmärtävänsä kovin paljon ja käsityskykymme varassa saatamme muodostaa itsellemme ja ympärillemme mitä kummallisimpia toimintamalleja ja näkemyksiä.

”Koska me siis olemme Jumalan sukua, me emme saa luulla, että jumaluus on samantapainen kuin kulta, hopea tai kivi, kuin inhimillisen taiteen ja mielikuvituksen luomus.” Apt.17:29[*JKR]

Asian selkeyttämiseksi haluan meidän ajattelevan jumalisuuden ja inhimillisyyden arvoja siten, että *pitäisikö Jumalan tulla enemmän inhimilliseksi vai meidän ihmisten tulla enemmän jumaliksi?* Toisaalta, mitä on inhimillisuus ja mitä tarkoitetaan jumalisuudella?

Inhimillisyydellä käsitetään ihmisyyden olemusta sen vaatimissa rajoissa. Sen *synonyymejahan ovat ihmisystävyyys, humaanisuus, humaniteetti.* – Ihminen tarvitsee elääkseen hieman tilaa ja ulkoisia puitteita, kuten ruokaa, vaatteita, happea, vettä, vapautta, rauhaa jne.

Inhimillisyyteen liittyy myös omantunnon ja sisimmän elämän, eli henkisen minuuden tarpeet. Epäinhimillistä käytöstä onkin kahlita toista ihmistä syvään kurjuuteen ruumiillisesti tai henkisesti. (Gal.5:19-20) Nämä väkivallan muodot ovat läsnä elämässämme, kuin eläisimme *synkässä viidakossa raivaten itsellemme elintilaa ja mahdollisuuksia elää omaa elämäämme.* Inhimillisyyden heikkous onkin synty ja pahuus, joka kiehtoo sitä. (1.Kor.10:13-14) On myönnettävä, että tarvitsemme inhimillisyyttä pärjätäksemme toinen toistemme kanssa, mutta meidän on löydettävä lääkkeet sen heikkouksiin, ettemme inhimillisyydesämme tekisi suuria virheitä. Astuessamme laajemmalle kentälle, jumalisuuteen, havaitsemme tarvitsevan sitä vielä enemmän. Inhimillisuus on tätä aikaa varten, mutta jumalisuus on sekä nykyistä, että tulevaa varten. Raamattu erottaakin selkeästi inhimillisen ymmärryksen ja viisauden ylhäältä tulevasta viisaudesta. (1.Kor.1:26, 1.Kor.2:6-9) Kovin kaukana onkin ajatuksemme Jumalan ajatuksista! (Jes.55:9)

Ihmisyuden omaava ihminen tarvitsee jumalisuutta, elääkseen tasapainoista ja tyydytettyä elämää. Onkin hyvä huomata, etteivät inhimillisuus ja jumalisuus ole toistensa vastakohtia. Ne ovat tekijöitä, jotka tukevat toistansa. (1.Kor.2:13-16)

Nämä kaksi osa-aluetta eivät kuitenkaan korvaa toistansa. Emme kykene inhimillisyydesämme jumalisuuteen, emmekä saa korvata myöskään jumalisuudella inhimillisyyttä. Raamatun kehottaessa moneen inhimillisesti hyvään, se tarkoittaa, että inhimillisesti pyrkisimme niihin. Ne ovat tekoja, joista sana käyttää nimitystä ”parannuksen soveliaita hedelmiä” (Matt.3:8)

Mikä osuus jumalisuudella sitten on hyviin tekoihin? – Jumala, ja Hänen voimansa toimivat innoittajana, motivoivana ja voimistavana tekijänä. Siksi Paavali nimitti samaisia asioita nimellä ”Hengen hedelmä.” (Gal.5:22) En usko, tehdessäni hyviä asioita, että se olisi huonompi tai parempi, teen sen sitten jumalisuudesta tai inhimillisyydestäni. Elämäni lähde tulee olla vain Jumala sydämessäni. (Snl.4:23) Onhan lopulta niinkin, riittävän pitkälle ajateltuna, että inhimillisyydenkin lähtöisin alun perin Jumalasta. Hänhän on luonut ihmisen ja sen inhimillisen olemuksen.

Mitä eroa on sitten jumalisuudella ja inhimillisyydellä? – Ehkä suurin ero näkyy inhimillisessä ajattelutavassa, sen huomion kiinnittymisessä vain näkyvään ja aineelliseen ympäristöön. Sen sijaan jumalisuuden ulottuvuudessa on uskoa, toivoa ja tulevaisuutta, joka kumpuaa koko kaikkeuden Luojalta. (Jer.29:11)

Usko, joka perustuu todelliseen ja läsnä olevaan Jumalaan onkin suuri elämän voimavara, niin vaikeuksien ja koettelemusten, kuin onnen ja voitokkaiden tilanteiden keskellä. Jumalisuus tuo inhimillisyyteen tasapainoa ja näkökykyä paremman toivosta, se vaikuttaa kiitollisuutta ja tyytyväisyyttä. (1.Tim.6:6) – Pelkästään inhimillisestikin katsottuna näemme, mitä kristinusko on vaikuttanut sinne, mihin se on levinnyt. *Joskin jotkut ihmiset taitamattomuudessaan ja oppimattomuudessaan levittivät aikoinaan kristinuskoa väkivallan voimalla,* mutta oppiessamme Jeesuksen rakkauden käskyn perimmäisiä juuria, tajuamme sitä jumalisuuden vaikutusta, mitä Hänen evankeliuminsa vaikuttaa ympäristöönsä. Väliittömästi Jeesukseen uskovat ihmiset lakkaavat juopottelemasta, alkavat elämään siveää elämää sydämensä halusta ja alkavat kunnioittaa toisiaan yhä enemmän. (Room.12:10) Se on kaikkea sitä, mitä tämä maailma todellisuudessa tarvitsee ja kaipaa. Mikä muu jumala tai uskonto on niin rauhaa rakastava ja rakkauden ja armon täyteinen, kuin usko Jeesukseen? Aito usko onkin juuri sellaista ja siinä yhdistyvät maailman mahtavimmalla tavalla inhimillisuus ja jumalisuus.

Jumala tuli niin pitkälle inhimillisyyttä lähelle, että Hän tuli Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa ihmiseksi, tunteakseen ne inhimilliset kivut ja rajallisuudet, mitä me koemme. (Hepr.2:18) – Jumala on lähestynyt meidän inhimillisyyttämme, nyt on meidän vuoro lähestyä Hänen jumalisuuttaan! – Anna sen tehdä hyvää sielullesi ja elämällesi!

”Olkaa alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, sekä hallitsijalle, joka on ylin, että käskynhaltijoille, jotka hän on asettanut rankaisemaan pahaa tekeviä ja antamaan tunnustusta hyvää tekeville. Jumalan tahto näet on, että te hyvää tekemällä tukitte suun typerien ihmisten ymmärtämättömyydeltä. Tehkää tämä vapaiden tavoin, ei kuten ne, jotka pitävät vapautta pahuuden verhona, vaan niin kuin Jumalan palvelijat. Kunnioittakaa kaikkia, rakastakaa veljiä, peljätäkää Jumalaa, kunnioittakaa hallitsijaa.” 1.Piet.2:13-17[*JKR]